

Arrest

nr. 77 105 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 1 augustus 2011 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker A. S. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. U zou een Ismaeliet zijn. In 2003-2004 zou u een stuk grond gekocht hebben. Tijdens de koop was M. C. (...) aanwezig, een invloedrijke man. Hierna zouden de mannen van C. (...) u geregeld afgeperst hebben. U

diende hen te betalen. U zou niet de enige handelaar in de regio geweest zijn die dit diende te doen. Vanaf 2008 zou de situatie langzaam maar zeker erger zijn geworden. C. (...) was immers verbonden aan de "PPP" (Pakistan People's Party) de partij die de verkiezingen had gewonnen. U zou mensen van een andere politieke partij "MQM" om hulp gevraagd hebben, maar zij deden niets voor u. Ze zouden hierna zelf geld van u geëist hebben. Tevens zou u een invloedrijke Ismaeliet, die banden heeft met de "PPP" aangesproken hebben, maar deze verklaarde dat C. (...) banden had met de Pakistaanse president Zardari, waardoor het heel moeilijk was om iets tegen hem uit te voeren. Daar uw tegenstanders deze pogingen tot het vragen van hulp vernamen zouden zij de druk hebben opgevoerd. Wanneer u weigerde te betalen, schuwden zij het geweld niet. Zo zouden ze de ruiten van uw auto gebroken hebben en ze zouden uw dochters bedreigd hebben. Tevens kregen jullie dreigtelefoontjes. Toch zou u nooit naar de politie gegaan zijn, daar u wist dat het niets afdeed. Uiteindelijk zou men een dusdanige grote som geld gevraagd hebben dat u niet langer wou betalen. Men zou u met de dood bedreigd hebben. U zou samen met uw echtgenote, L. A. (...) (11/19365b) besloten hebben om het land te verlaten. U zou twee dagen met uw gezin in Garden, Karachi doorgebracht hebben vooraleer jullie over land door Iran en Turkije naar Griekenland reisden. Hier zouden jullie een schip genomen hebben naar Italië. Vandaar reisden jullie verder naar België, waar jullie op 1 augustus 2011 asiel hebben aangevraagd. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw lidkaart van de handelskamer, geboorteaktes van alle leden van het gezin, een gezinssamenstelling, uw huwelijksakte, de gezinssamenstelling van uw vader, een attest over de studies van een dochter, de vaccinaties van uw dochters, een schooldocument van uw vrouw, een krant die melding maakt van de dood van uw contact bij de "PPP" en eigendomsaktes.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er werden immers verschillende tegenstrijdige verklaringen vastgesteld tussen de versies van uw asielrelaas en deze van uw echtgenote. Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u dat jullie problemen begonnen in 2003-2004 (zonder dat u een meer exacte datum kon geven), terwijl uw echtgenote verklaarde dat jullie problemen al in 2002 begonnen (gehoorverslag CGVS p. 6, gehoorverslag A. L. (...) p. 5). Tevens repte u voor de DVZ met geen woord over mogelijke problemen voor 2011 (vragenlijst punt 3.5). Wat betreft deze problemen vermeldde u voor het CGVS verschillende politieke banden binnen uw relaas (zoals de banden tussen uw tegenstander en de "PPP" en uw poging om hulp te krijgen bij de "MQM"). Op de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ repte u echter met geen woord over deze politieke connecties (vragenlijst punt 3.5). Deze vragenlijst is een summiere samenvatting van de gebeurtenissen, maar er kan wel verwacht worden dat u de kernelementen aanhaalt. De politieke connecties van uw tegenstander zijn een kernelement, want hierdoor zou u geen bescherming kunnen krijgen. Dat u dit element eerder niet vermeldde is dan ook onbegrijpelijk. Tevens verklaarde u voor de DVZ duidelijk dat u tevergeefs naar de politie stapte voor hulp, terwijl u voor het CGVS duidelijk aanhaalde nooit naar de politie gestapt te zijn (gehoorverslag CGVS p. 8, 9, vragenlijst punt 3.5). Uw bewering na confrontatie dat u er over dacht om naar de politie te gaan, is onafdoende om deze duidelijke tegenstrijdigheid te verklaren. Voorts werd u gevraagd naar uw concrete problemen tussen 2008 en 2011. U vertelde enkel dat men de ruiten van uw auto brak (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaarde dat in deze zelfde periode uw tegenstanders naar uw huis kwamen en in uw aanwezigheid een geweer tegen het hoofd van uw dochter zetten (gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 5). Dat u zo'n opvallende en memorabele gebeurtenis niet zelf spontaan vermeldt, wijst op de ongeloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen. Voorts komen uw verklaringen en die van uw echtgenote over jullie vluchtroute ook niet overeen. Zo verklaarde u dat jullie als gezin de laatste twee dagen voor jullie vertrek uit Pakistan in Garden, Karachi verbleven, terwijl uw echtgenote verklaarde dat jullie daar een maand verbleven (gehoorverslag CGVS p. 2, gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 2). U beweerde van Griekenland naar Italië per schip gereisd te zijn. Uw echtgenote beweerde dan weer dat jullie boottocht al voor Griekenland plaatsvond en dat jullie per trein van Griekenland naar Italië reisden (gehoorverslag CGVS p. 5, gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 4). Tevens dient opgemerkt dat u voor de DVZ nooit iets zei over reizen per schip, noch vermeldde u Griekenland en Italië als landen waar u doorheen reisde (verklaring DVZ punt 34, 35). U verklaarde de grens tussen Pakistan en Iran overgestoken te zijn door gebruik te maken van een paspoort. Buiten de nationaliteit van dit paspoort kende u echter geen enkel ander gegeven (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit lijkt weinig waarschijnlijk daar identiteitscontroles bij grensovergangen steeds mogelijk zijn. Bovenstaande

vaststellingen wijzen er dan ook op dat er noch aan uw asielrelaas, noch aan uw vluchtroute geloof kan worden gehecht.

Tenslotte verwees u naar de algemene situatie in Karachi. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat in Karachi, etnisch-religieuze clashes voorkomen. U behoort als Ismaeliet tot een religieuze minderheid, maar zoals u terecht aanhaalde wordt uw religie niet verboden of actief vervolgd in Pakistan. Nergens uit uw relaas blijkt dat u problemen kende omwille van uw religie; u gaf dit zelf aan en tevens gaf u aan dat de klanten van uw winkel tot alle religieuze en sociale strekkingen van de Pakistaanse bevolking behoren (gehoorverslag CGVS p. 3, 6). U kende dan ook geen individuele vrees voor vervolging. De algemene situatie in Karachi had u kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De identiteitsdocumenten van u en uw familieleden kunnen zondermeer aanvaard worden, hoewel het bevreemdend is dat noch u, noch uw echtgenote bij de DVZ repte over het bestaan van jullie zoon (gehoorverslag CGVS p. 2, gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 2, 3). Ook de andere familie gerelateerde documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asioldossier. De krant handelt over de dood van uw contactpersoon bij de "PPP". Uw naam noch de naam van zijn moordenaars komen in het artikel voor zodat u de band tussen u en deze persoon niet kunt aanwijzen (gehoorverslag CGVS p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster A. L. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. U zou een Ismaeliet zijn. Uw echtgenoot zou na de koop van grond in 2002 problemen hebben gekregen. Mensen van een u onbekende politieke strekking zouden geld hebben geëist van uw echtgenoot. Tevens zouden ze uw gezinsleden bedreigd hebben. Zo zouden ze in 2008 naar uw huis gekomen zijn en een wapen op uw dochter haar hoofd gericht hebben. Uw man zou de hulp ingeroepen hebben van de "MQM" maar dit deed niets af. Uiteindelijk zouden jullie besloten hebben om Pakistan te verlaten. Voor jullie vertrek bleven jullie nog een maand in Garden, Karachi. Hierna zou u samen met uw echtgenoot en uw twee dochters over land naar Europa gereisd zijn. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar de documenten van uw echtgenoot.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen steunt u uw asielaanvraag op de door uw echtgenoot (A. S. (...), 11/19365) aangehaalde motieven (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan t.a.v. u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er werden immers verschillende tegenstrijdige verklaringen vastgesteld tussen de versies van uw asielrelaas en deze van uw echtgenote. Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u dat jullie problemen begonnen in 2003-2004 (zonder dat u een meer exacte datum kon geven), terwijl uw echtgenote verklaarde dat jullie problemen al in 2002 begonnen (gehoorverslag CGVS p. 6, gehoorverslag A. L. (...) p. 5). Tevens repte u voor de DVZ met geen woord over mogelijke problemen voor 2011 (vragenlijst punt 3.5). Wat betreft deze problemen vermeldde u voor het CGVS verschillende politieke banden binnen uw relaas (zoals de banden tussen uw tegenstander en de "PPP" en uw poging om hulp te krijgen bij de "MQM"). Op de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ repte u echter met geen woord over deze politieke connecties (vragenlijst punt 3.5). Deze vragenlijst is een summier samenvatting van de gebeurtenissen, maar er kan wel verwacht worden dat u de kernelementen aanhaalt. De politieke connecties van uw tegenstander zijn een kernelement, want hierdoor zou u geen bescherming kunnen krijgen. Dat u dit element eerder niet vermeldde is dan ook onbegrijpelijk. Tevens verklaarde u

voor de DVZ duidelijk dat u tevergeefs naar de politie stapte voor hulp, terwijl u voor het CGVS duidelijk aanhaalde nooit naar de politie gestapt te zijn (gehoorverslag CGVS p. 8, 9, vragenlijst punt 3.5). Uw bewering na confrontatie dat u er over dacht om naar de politie te gaan, is onafdoende om deze duidelijke tegenstrijdigheid te verklaren. Voorts werd u gevraagd naar uw concrete problemen tussen 2008 en 2011. U vertelde enkel dat men de ruiten van uw auto brak (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw echtgenote verklaarde dat in deze zelfde periode uw tegenstanders naar uw huis kwamen en in uw aanwezigheid een geweer tegen het hoofd van uw dochter zetten (gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 5). Dat u zo'n opvallende en memorabele gebeurtenis niet zelf spontaan vermeldt, wijst op de ongeloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen. Voorts komen uw verklaringen en die van uw echtgenote over jullie vluchtroute ook niet overeen. Zo verklaarde u dat jullie als gezin de laatste twee dagen voor jullie vertrek uit Pakistan in Garden, Karachi verbleven, terwijl uw echtgenote verklaarde dat jullie daar een maand verbleven (gehoorverslag CGVS p. 2, gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 2). U beweerde van Griekenland naar Italië per schip gereisd te zijn. Uw echtgenote beweerde dan weer dat jullie boottocht al voor Griekenland plaatsvond en dat jullie per trein van Griekenland naar Italië reisden (gehoorverslag CGVS p. 5, gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 4). Tevens dient opgemerkt dat u voor de DVZ nooit iets zei over reizen per schip, noch vermeldde u Griekenland en Italië als landen waar u doorheen reisde (verklaring DVZ punt 34, 35). U verklaarde de grens tussen Pakistan en Iran overgestoken te zijn door gebruik te maken van een paspoort. Buiten de nationaliteit van dit paspoort kende u echter geen enkel ander gegeven (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit lijkt weinig waarschijnlijk daar identiteitscontroles bij grensovergangen steeds mogelijk zijn. Bovenstaande vaststellingen wijzen er dan ook op dat er noch aan uw asielrelaas, noch aan uw vluchtroute geloof kan worden gehecht.

Tenslotte verwees u naar de algemene situatie in Karachi. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat in Karachi, etnisch-religieuze clashes voorkomen. U behoort als Ismaeliet tot een religieuze minderheid, maar zoals u terecht aanhaalde wordt uw religie niet verboden of actief vervolgd in Pakistan. Nergens uit uw relaas blijkt dat u problemen kende omwille van uw religie; u gaf dit zelf aan en tevens gaf u aan dat de klanten van uw winkel tot alle religieuze en sociale strekkingen van de Pakistaanse bevolking behoren (gehoorverslag CGVS p. 3, 6). U kende dan ook geen individuele vrees voor vervolging. De algemene situatie in Karachi had u kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De identiteitsdocumenten van u en uw familieleden kunnen zondermeer aanvaard worden, hoewel het bevreemdend is dat noch u, noch uw echtgenote bij de DVZ repte over het bestaan van jullie zoon (gehoorverslag CGVS p. 2, gehoorverslag CGVS A. L. (...) p. 2, 3). Ook de andere familie gerelateerde documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asioldossier. De krant handelt over de dood van uw contactpersoon bij de "PPP". Uw naam noch de naam van zijn moordenaars komen in het artikel voor zodat u de band tussen u en deze persoon niet kunt aanwijzen (gehoorverslag CGVS p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen zowel inzake de vluchtelingenstatus als inzake de subsidiaire beschermingsstatus de schending in van "artikel 62 Vreemdelingenwet".

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers roepen de *“schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet”* in.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoekers verklaren Pakistan te zijn ontvlucht omdat zij er nadat ze een grond hadden gekocht geïsoleerd werden door een invloedrijk man “M.C.”, die banden had met de “Pakistans People’s Party”. Zij werden afgeperst en bedreigd. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op dezelfde motieven als haar echtgenoot en voert geen eigen motieven aan. Verzoekers staven hun nationaliteit, gezinssamenstelling, eigendommen en studies met identiteitskaarten, geboorteakten, een huwelijksakte, akten van gezinssamenstelling, eigendomsakten, schooldocumenten, verzoekers rijbewijs en lidkaart van de handelskamer en documenten inzake vaccinaties van hun dochters.

3.4. De commissaris-generaal wijst op tal van tegenstrijdigheden en incoherenties in het asielrelaas van verzoekers die de geloofwaardigheid ervan ondergraven. Verzoekende partijen voeren aan *“Het is een steeds terugkerend probleem dat sommige elementen niet gemeld zijn bij DVZ”* en opperen dat *“Het kan handig zijn intern eens een briefing te houden want blijkbaar zijn er steeds andere verwachtingen tussen DVZ en het CGVS betreffende het eerste verhoor. Bij alle kandidaat-vluchtelingen hoort men dat men tijdens het 1ste interview wordt onderbroken en alles heel snel en niet in detail mag vertellen.”* Echter kan er geen betwisting over bestaan dat bij elk van de twee asielinstanties duidelijk verwacht wordt dat verzoekers de vragen correct beantwoorden. Verzoekers kunnen bezwaarlijk menen dat de lengte van de gehoren hen kan beletten hun asielmotieven eenduidig te verwoorden. Minstens kan verwacht worden dat ze de essentiële vluchtmotieven vermelden met name de redenen voor hun vertrek, de auteurs van vervolging en het gebrek aan bescherming. Hoe dan ook, elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld en het belang van één -al dan niet eerder gemeld- vluchtmotief dient dan ook in de context van deze beoordeling te worden afgewogen. *In casu* heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besloten dan indien verzoekers menen dat hun gebrek aan bescherming het gevolg is van de politieke connecties van de vervolgingsauteur met de hoogste instanties van zijn land, dit wel degelijk een essentieel element is in het asielrelaas en dan ook kon verwacht worden dat dit gemeld werd in de vragenlijst opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.5. Evenmin is aannemelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gemeld ook vóór 2011 problemen te hebben gehad en verzoekster hieromtrent incoherent is. Verzoekers menen dat *“Wat betreft de data zijn er bij verzoekster enige verwarringen opgetreden. In 2002 begon verzoeker zijn zaak. De problemen namen echter een aanvang in 2002-2003. In 2008 kende verzoeker ook een serieus probleem, maar de reden waarom verzoekers hun land hebben ontvluchtten zijn de problemen die zij kenden in 2011”*. Hun toelichtingen post factum doen geen afbreuk de tegenstrijdigheden die grondslag vinden in het administratief dossier. Daarbij gaan de meest essentiële en meest frappante incoherenties niet om iets niet te vertellen bij gebrek aan tijd, maar om tegenstrijdige verklaringen op belangrijke punten van het asielrelaas, met name de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel naar de politie te zijn gestapt en op het CGVS nooit naar de politie te zijn

gestapt, de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster inzake de data waarop hun problemen begonnen en de incidenten en geweldplegingen waarvan zij het slachtoffer werden. Verzoekers toelichting *“dat er veel meer overeenkomsten dan tegenstrijdigheden zijn in hun relaas”* kan bezwaarlijk de vastgestelde tegenstrijdigheden over de essentie van hun asielrelaas verschonen.

Het neergelegde krantenartikel ten slotte toont geen band aan met verzoekende partijen. Waar verzoekers opmerken *“dat zij zonder problemen documenten zou kunnen kopen en neerleggen, maar vindt dit oneerlijke praktijken en wenst hier niet aan mee te doen. Maar blijkbaar worden verzoekers dan ook afgestraft op hun eerlijkheid”* gaan zij voorbij aan de omvangrijke rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake frauduleuze documenten en aan de vaste rechtspraak dat documenten om enige bewijswaarde te hebben dienen te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, dat het niet louter volstaat documenten neer te leggen maar ook aannemelijk dient te worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn en dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten.

3.6. Daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas tonen verzoekers niet aan dat zij omwille van een persoonlijk conflict met een naar verluidt machtige man na de aankoop van een grond, Pakistan dienden te ontvluchten en nood zouden hebben aan internationale bescherming. Immers, van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten, eerst alle mogelijke vormen van nationale bescherming waarop hij aanspraak maakt, uitput. Verzoeker erkent echter dat hij *“wendde zich niet tot de lokale politie”* en argumenteert *“Indien verzoeker wenste dat er een rapport zou worden opgesteld zou hij hierdoor later problemen ondervinden. Dit was het antwoord van de politie. Daarenboven kan men slechts een rapport ontvangen na de betaling van een geldsom. Er bestaan twee soorten rapporten geregistreerd en ongeregistreerd. Als arme, gewone burgers kan men niets krijgen in Pakistan.”* Dat de Pakistaanse politie dermate corrupt is dat zij enkel optreedt tegen betaling en misdrijven verder onbeteugeld laat, wordt echter niet gestaafd noch geobjectiveerd. Verzoekers tonen niet aan nood te hebben aan internationale bescherming.

3.7. De verzoekende partijen voeren voorts aan dat *“Verzoeker heeft heel veel problemen met zijn bloeddruk en had die dag van het verhoor enorme hoofdpijn. Toch, deed verzoeker een inspanning om het verhoor af te leggen daar hij het belang beseft. Daarnaast was er het feit dat verzoekers niet wisten wat er met hun zoon zou gebeuren en dit een enorme stress met zich meebrengt.”*

3.8. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker op het CGVS er nooit op gewezen heeft dat hij kampte met gezondheidsproblemen, hoofdpijn of stress, niettemin hij er uitdrukkelijk op gewezen werd dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoeker alsook zijn advocaat kregen bovendien ook bij het afsluiten van het verhoor de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken; doch hebben ook dan nagelaten om te wijzen op gezondheidsproblemen of stress. Hoe dan ook, op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster eenvoudige feiten over haar reisweg niet kan vertellen omdat ze *“vooral bezig was met de kinderen en het feit dat hun zoon niet meereisde”*.

3.9. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.10 In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers roepen de *“schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”* in.

4.2. Waar verzoekers aanvoeren dat *“Het CGVS onderzoekt dit punt niet in zijn beslissing en meldt nergens waarom verzoekers niet zouden kunnen genieten van deze bescherming”* gaan zij eraan voorbij dat de bestreden beslissingen gelezen moeten worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen, en dat de motieven die de commissaris-generaal deden besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus, ook de weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.3. De verzoekende partijen voeren aan dat *“na het overlijden van Osama Bin Laden het geweld in Pakistan enorm toeneemt. Er hebben reeds verscheidene aanslagen plaats gevonden, waarbij reeds veel mensen zijn omgekomen. Men wil namelijk de dood van Bin Laden wreken en men heeft aangekondigd dat nog verscheidene aanslagen zullen volgen. Daarnaast blijkt uit persberichten dat het geweld in de stad Karachi enorm is. Daarenboven gaat het vaak om willekeurig geweld. Vrouwen, kinderen, ... iedereen kan slachtoffer worden. De in ons land bekendste en zeer bekwame oorlogsjournalist omschrijft de stad zelfs als de meest dodelijke stad van Pakistan. Vorig jaar vielen er in Karachi alleen meer burgerdoden dan bij alle terroristische aanslagen in heel Pakistan samen. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de bijgevoegde krantenartikels.”*

4.4. Aangezien de verzoekende partijen zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dienen zij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn, een zekere intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimale organisatie vertonen. Zelfs indien kan blijken uit het administratief dossier dat Pakistan turbulente periodes doormaakt en er etnisch-religieuze conflicten plaatshebben die kunnen leiden tot incidenten, wordt echter niet aangetoond dat er in Pakistan thans sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoekers zich verder voor de subsidiaire bescherming beroepen op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maken zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De verzoekende partijen tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK